

Ајнхарду (770-840), човеку из круга учених људи око франачког владара Карла Великог, приписује се да је саставио Анале Франачког краљевства, дело у коме се први пут на Балкану помињу Срби (у вези са једним догађајем из 822. године). Из Анала сазнајемо да су Срби тада били народ који „заузима велики део Далмације“, а њу не треба мешати са данашњом истоименом регијом Републике Хрватске. Ради се о много већем подручју, о римској провинцији која је обухватала како Црну Гору, већи део Босне и Херцеговине, али и Хрватске, тако и западну Србију, делове Албаније и Словеније!

О томе да је писац Анала знао о чему „говори“, сведочи чувени спис византијског цара Константина VII Порфирогенита (905-959), О управљању царством. Ту налазимо потврду да су Срби већ у 7 веку настањивали велики део Западног Балкана, конкретно Херцеговину, добар део Босне, Црну Гору, Јужну Далмацију, значајне делове данашње Србије, Северну Албанију. Од цара-писца сазнајемо и да су Срби, у доба насељавања Балкана (а да сада генерално не отварамо питање утемељености прихваћене верзије о словенским сеобама), макар привремено, населили и делове античке Македоније (много шире облати од данашње истоимене државе).

И стотине других историјских извора, укључујући и повеље босанских владара, говоре о томе да су Срби били већинско становништво средњовековне Босне, Херцеговине и Јужне Далмације, а не само Србије и Црне Горе. Па како је онда могуће да – одлуком дела владајућих структура у Београду – Срби у БиХ и Црној Гори, па и у Хрватској (где су се и ван Далмације, пре више стотина година, настанили на опустелом земљишту, како би га бранили од Османлија), постану тиква без корена, досељеници на туђу земљу?

Дијаспора, данас интернационална реч, грчког је порекла, и буквално значи „расуто семе“. Још од античких времена, та реч је означавала припаднике неког народа који

Закон о потирању аутохтоности Српства?

Пише: Драгомир Анђелковић
среда, 15 април 2009 14:28

живе ван матице. Првобитно се односила на грчко становништво насељено ван Грчке, потом превасходно бива повезана са јеврејским насеобинама ван Палестине, да би у модерно доба постала назив за исељенике свих народности.

Србија, несумњиво, има своју дијаспору. То су грађани наше земље, или њихови потомци, који су се иселили у Аустралију, САД, Словенију, Јужну Африку или Бразил, као и Срби пореклом из БиХ, Црне Горе, Македоније или Хрватске, који живе у расејању, али Србију доживљавају као своју матицу. Међутим, Срби који и даље настањују оне земље у којима су живели и онда када су први пут споменути на Балкану, недопустиво је да буду третирани као део дијаспоре!

Несхватљиво је да тако, од стране званичног Београда, буду доживљавани и потомци оних Срби који су се у доба Турске најезде настанили у ненасељеним крајевима, који су тада били делови великих наднационалних државних творевина. Тим пре што је њихово данашње несрпско становништво великим деом настањено, пошто је турска опасност отклоњена (или се ради о асимилираним Србима), у време када су за то у многоме заслужни православни Срби тамо већ живели. На страну то што државе којима данас ти крајеви припадају, нису у доба српског досељавања постојале!

Срби су у румунском Банату у истој мери аутохтоно становништво као и Румуни, што важи и са малобројне преостале Србе у Лици, на Кордуну, Банији или Славонији. У питању су чињенице, а не жеља да на се на било који начин подрива територијални интегритет суседних држава.

С друге стране, нажалост, деловање нашег Министарства за дијаспору, није засновано на чињеницама, и итекако подрива интересе нашег народа. Оно зашто смо констатовали да је недопустиво и несхватљиво, сада се дешава. У предлогу „Закон о дијаспори“, како је то тачно и јасно написао Коста Чавошки, наши сународници који живе у Црној Гори, Босни и Херцеговини (чак и Републици Српској), Хрватској и Македонији, третирају се као исељеници!

Тешко је рећи да ли се ради о елементарној неукости (па и глупости), или о намерној манифестацији србофобије која поприма чак деструктивне размере аутошовинизма, али несумњиво је у питању поступак који може да доведе до ломљења кичме нашег народа! Ради се о негирању његове аутохтоности на просторима где је, према прворазредним историјским изворима, живео и пре него што је први пут поменуто, тек примера ради,

Закон о потирању аутохтоности Српства?

Пише: Драгомир Анђелковић
среда, 15 април 2009 14:28

хрватско име, а камоли име оних народа који су плод бољшевичког етничког инжењеринга.

У питању је покушај, и то у време док се припрема нова офанзива против Републике Српске, наметања званичне идентификације наше државе, са, мало је рећи неистинитим, већ накарадним, ставовима наших непријатеља. Ради се о вулгарној пропаганди према којој су Срби незвани дошли у доба османлијске најезде, из неке мале Србије (недовољно јасно дефинисане, али свакако још мање од тзв. Централне Србије), и тако запосели велики део Балкана. У питању је мрачна работа на коју би био поносан, чак и усташки поглавник, Анте Павелић!

На нама је да урадимо шта год можемо да не допустимо да буде усвојен опскурни „Закон о потирању аутохтоности Српства“. А на СПО-у је да затражи смену одговорног министра дијаспоре, који је дошао из његових редова (Срђана Срећковића), или да промени име у (Анти)Српски покрет обмане!